

NAŠE VESNICE

Svěradice

č. 108

Vážení spoluobčané,

před Vámi leží poslední letošní vydání Našich novin Svěradice, a to je předzvěstí toho, že jsou před námi nejkrásnější svátky roku – svátky vánoční. V tuto chvíli nevím, zda se podařilo noviny do Vašich rodin doručit před Štědrým dnem, nebo až po, ale to nic nemění na věci, že Vánoce jsou po roce opět tady. A jaké je vlastně

jejich pravé poselství? Když začnu z druhé strany, tak určitě to není nákupní šílenství, při kterém strkáme jeden do druhého, srážíme se a pospícháme, abychom s tím nejextra dárkem byli co nejdříve u pokladen. Ta opravdová krása Vánoc je však úplně jinde, spíše se nachází v úplně jednoduchosti pramenící z uvědomění a umění naslouchat. Neboť čím více nasloucháme okolnímu světu, tím plněji si uvědomujeme nesnáze a bolesti, hněv, výpětí a vyčerpání, kterými lidé kolem nás trpí. Jedním z nej-

větších darů, které můžeme přinést světu, každému člověku, kterého potkáme v této vánoční době, je „prokazovat laskavost a konat nezištné skutky“. Věřím, že nás letos, i přes současnou těžkou dobu, čekají krásné a požehnané Vánoce.

A jaký byl rok 2020 v naší obci? Přes komplikace, které nám všem způsobila „čínská chřipka“, se podařilo většinu plánovaných investičních akcí dokončit, a to i přesto, že původně očekávané příjmy byly v důsledku rozporuplných vládních rozhodnutí podstatně nižší. Bylo kompletně dokončeno nové veřejné osvětlení, bezdrátový rozhlas, výměna topného zdroje v budově školy, noční osvětlení kaple sv. Bartoloměje, vysázení nových stromů na vrchu Kostelík a došlo i k připojení nového vrtu na stávající vodovodní soustavu. Jediné, co jsme museli odložit, a to už jsem v předchozích vydáních novin zmiňoval, bylo doplnění technologie v úpravě vody. Ta bude provedena v I. čtvrtletí příštího roku. Mimo těchto hlavních projektů se rovněž provedlo mnoho oprav na majetku obce a i ty nás stály nemalé finanční částky. Když to shrnu, můžu, a spolu se mnou celé zastupitelstvo obce, konstatovat, že

Z OBSAHU

NEVÍTE, KOMU TO ZVONÍ? ZVONY, ZVONĚNÍ, PROČ A JAK DLOUHO ZVONIT?

str. 6–7

CO SE ANDĚLOVI NELÍBILO, ANEB PROČ BYL U JESLÍČEK OSLÍK S VOLEČKEM

str. 8

MED A VÁNOCE

str. 13

v letošních těžkých podmínkách se nám toho povedlo opravdu hodně.

V těchto dnech byl také schválen rozpočet obce na rok 2021 a ten, ve znění, v kterém byl schválen, zahrnuje financování několika důležitých investičních akcí. Velkou neznámou je však příjmová část rozpočtu, a to z důvodu parlamentem „zatím“ zrušené superhrubé mzdy. Kdyby to zůstalo tak, jak sněmovna schválila v pátek 20. listopadu, stal by se rázem z našeho rozpočtu cár papíru. Sdílené daně, přerozdělované státem, by

rázem poklesly o více než milion a my bychom museli provést výrazné škrt v plánovaných výdajích. Bylo by to velice nepřijemné, a proto stále věřím, že by mohlo dojít pro obce a kraje ze strany státu k nějakým finančním kompenzacím. Když to dobře dopadne, máme v plánu, kromě už zmíněné úpravy vody a chodníku kolem silnice II. třídy (viz říjnové číslo), provést automatické zavlažování fotbalového hřiště a jeho částečnou rekonstrukci (byla již přidělena dotace). Dále počítáme s rekonstrukcí místní komunikace „u statku“, která je v obci asi v nejhorším stavu, a proto jsme ji v pořadníku oprav zařadili na první místo. Postupně se samozřejmě dostane i na další. Dále počítáme, že budeme pokračovat v opravách objektu č. p. 47, kde máme v plánu provést sanaci budovy, dát novou venkovní omítku a nechat zhotovit nová vrata. Na částečné pokrytí výdajů bychom rádi použili dotaci z Programu stabilizace a obnovy venkova Plzeňského kraje na rok 2021.

V červnových novinách jsem Vás informoval, že ve spolupráci s obcí Slatinou jsme začali podnikat kroky, jak zamezit průjezdu velkých kamionů naší obcí. Týká se to zejména kamionů se dřevem směřujících do firem Pfeifer a Haas v Chanovicích. Pro tento účel byla před několika lety vybudována silniční komunikace mezi Chanovicemi a Oselcemi. Tu však tahači směřující do Chanovic využívají čím dál tím méně a naopak čím dále tím více si cestu zkracují. Z Blatné si to namíří směrem k naší obci a to samé dělají auta jedoucí od Horažďovic; místo aby pokračovala ve Velkém Boru rovně, odbočují na Svěradice. Návrh řešení této složité dopravní situace nám, jak už jsem dříve uvedl, nastínil dopravní expert p. Mareš ze Strakonice a všichni jsme doufali, že je vše na dobré cestě. Bohužel se od té

doby nic nezměnilo, ani nepohnulo a pan Mareš pouze mlčí a prakticky popírá vše, co nám před pěti měsíci sliboval. Po konzultaci s paní starostkou Šolcovou ze Slatiny jsme se domluvili, že když se do konce tohoto roku „ledy nepohnou“, oslovíme v této záležitosti jiného odborníka na dopravu. Tato záležitost nesnese dalšího odkladu a nechceme, aby obyvatelé naší vesnice byli i v dalším období terorizováni a ohrožováni projíždějícími přeloženými kamiony.

V závěru roku jsme vždy tradičně pořádali dvě hojně navštěvované akce, a to na začátku adventního období „rozsvícení vánočního stromu“ a těsně před vánočními svátky pak „vánoční koncert“. Vánoční strom jsme sice 27. listopadu rozsvítili, ale nebyla to jako v minulých letech akce veřejná. Nouzový stav a bezmyšlenkovitá nařízení a opatření vlády nám to neumožnila. Je to smutné, protože tato akce patřila vždy mezi ty nejoblíbenější, což dokazovala vždy zaplněná náves. Za rok si to určitě vynahradíme. Vánoční koncert jsme ještě začátkem tohoto měsíce plánovali uskutečnit na návsi, ale v pondělí 14. prosince byla vládou ČR vyhlášena další zpřísnující opatření. Na jejich základě jsme pak byli nuceni zrušit i tuto akci a toto rozhodnutí jsme jen těžko překousávali. Nejbližší akcí, která se uskuteční stoprocentně, je novoroční pochod, na který najdete pozvánku na straně 16.

Dnešní úvodní řeč jsem začal tématem Vánoc a vrátím se k němu v jeho závěru. Vánoce jsou opravdu jedinečným svátkem klidu, míru a pohody, který bychom měli trávit se svými nejbližšími. Bývalo zvykem, že lidé, kteří byli po celý rok z různých důvodů na cestách nebo z nějakého neodkladného důvodu se museli na čas vzdálit z domova, se alespoň na tyto svátky snažili dostat se zpět do rodinného kruhu.

A na úplný konec si vypůjčím krátkou ukázkou z básně VÁNOCE od slavného českého spisovatele a básníka Jaroslava Vrchlického:

*Hlas zvonů táhne nad závějí,
kdes v dálce tiše zaniká;
dnes všecky struny v srdci znějí,
neb mladost se jich dotýká.*

*A staré písně v duši znějí
a s nimi jdou sny jesliček
kol hlavy mé, jak ve závějí
hlas traticích se rolníček.*

*Můj duch zas tone v blaha moři,
vzdech srdcem táhne hluboce,
a zvony znějí, světla hoří –
ó Vánoce! Ó Vánoce!*

Ať světlo Vánoc prozáří tyto sváteční dny, ať Vám přinese do srdce mír a radost, které Vás i Vaše blízké budou provázet celým rokem 2021!

Václav Dušek – starosta

OBSAH

strana 1	Úvodní slovo starosty
strana 3	Obsah + společenská rubrika
strana 4	Zajímavosti, události...
strany 5–6	Fotbalový klub
strany 6–7	Zvony, zvonění
strana 8	Vánoční příběhy
strany 9–10	K. Šťastný – rozhovor (2. část)
strany 10–12	Svěradický rodák Filip Huda
strana 13	Med a Vánoce
strana 14	Kronika
strana 15	Informace z obce
strana 16	Kulturní a společenské akce

Pracovní doba obecního úřadu:

PONDĚLÍ	07.00–17.00
ÚTERÝ	07.00–15.00
STŘEDA	07.00–15.00
ČTVRTEK	07.00–15.00
PÁTEK	07.00–13.00

Společenská rubrika

LEDEN 2021:

AUGUSTINOVÁ Marie	6. ledna	72 let
SOUKUPOVÁ Marie	6. ledna	65 let
MRÁZOVÁ Růžena	8. ledna	74 let
SOUKUP Jaroslav	9. ledna	67 let
OPALECKÁ Božena	16. ledna	84 let
PUČIL Jaroslav	19. ledna	69 let
DUHANOVÁ Jaroslava	21. ledna	63 let
ŽIGMUNDOVÁ Alena	26. ledna	66 let
KLASOVÁ Miloslava	30. ledna	72 let

ÚNOR 2021:

HRABCOVÁ Jitka	3. února	69 let
ZDENĚK Karel	6. února	80 let
LÖFFELMANNOVÁ Marie	13. února	76 let
OPALECKÁ Marie	19. února	60 let
KŘEN Vladimír	19. února	63 let
OGROCKI František	19. února	96 let
ČERVENÁ Růžena	22. února	80 let
VĚTROVEC Miroslav	23. února	64 let
ŠULC Václav	25. února	77 let

Vítáme nové občanky Svěradic:

8. října se narodila

Izabela Mičkalová

(rodičům Petrovi Mičkalovi a Aleně Smitkové).

Úřední hodiny pro veřejnost:

PONDĚLÍ	07.30–11.30	13.00–17.00
STŘEDA	07.30–13.00	
PÁTEK	07.30–11.00	

ZAJÍMAVOSTI, UDÁLOSTI, STŘÍPKY...

Telefonní automat v budce před obecním úřadem byla již od začátku tohoto roku mimo provoz a během měsíce října zmizela i celá telefonní budka. Díky tomu, že snad každý vlastní mobilní telefon, již neplnila svůj účel. Povinně musí operátor O2 provozovat telefonní automaty jen v nejmenších obcích do 200 obyvatel.

Výlov Rybníčku pod Radinou proběhl v sobotu 14. listopadu za krásného slunečného počasí. Zájem o koupě ryby byl velký a rybáři nabízeli pestrý sortiment – kapry, amury, štiky i sumce. U mnoha z vás se tak o Vánocích na stole objeví svěradická ryba.

Vánoční strom na návsi byl tentokrát rozsvícen v pátek 27. listopadu v komorním duchu, i tento den nás provázela

velká mlha stejně jako dny následující. Celá příroda se obalila do ledové námrazy, a přestože jsme se sněhové nadílky ještě letos nedočkali, byla to alespoň náhrada pro oko.

Pro **Betlémské světlo** si můžete přijít na Štědrý den v době od 10.00–10.30 hodin ke kapličky sv. Anny na návsi, jako každý rok jej pro vás zajistí paní Marie Šulcová.

Vánoční prázdniny v mateřské škole proběhnou od středy 23. prosince do pátku 31. prosince. Provoz MŠ bude zahájen v pondělí 4. ledna 2020.

Upozorňujeme občany, že **ve středu 23. prosince bude obecní úřad uzavřen**. V posledním letošním týdnu si své záležitosti můžete vyřídit v úředních hodinách v pondělí a ve středu od 8 do 11 hodin.

Vývoz popelnic pokračuje v příštím roce ve stávajícím režimu, tedy jednou za čtrnáct dní vždy v pondělí v lichém týdnu. Vzhledem k tomu, že na přelomu roku vycházejí dva liché týdny za sebou, popelnice budou v tomto roce naposledy vyvezeny 28. prosince a hned následující týden znovu. Popelnice, které nebudou připraveny k odvozu

v 1. týdnu nového roku, budou vyvezeny až v pondělí 18. ledna. Letošní známky zůstávají v platnosti do konce února příštího roku. Omezení počtu vydávaných známek zůstává stejné jako v letošním roce, na každých 1–4 členů domácnosti bude vydána jedna známka na popelnici nebo 10 pytlů. V případě, že je pro vás tento počet nedostačující, lze přikoupit celoroční známku za 1000 Kč, zimní známku (vývoz říjen–březen) za 500 Kč a pytel za 50 Kč.

Hnědé kontejnery na bioodpad byly v tomto roce naposledy vyvezeny v pátek 11. prosince, od tohoto data jsou v obci umístěny jen tři – na stanovišti u školky, pod Rafandou a za obecním úřadem. Během zimního období se budou vyvážet jen při jejich naplnění.

Tříkrálová sbírka proběhne tentokrát jinak, než jsme zvyklí. Skupinky koledníků zorganizované Oblastní charitou Horažďovice nebudou koledovat dům od domu, ale v sobotu 9. ledna mezi 9. a 10. hodinou budou před obchodem na návsi vybírat vaše příspěvky do zapečetěné kasičky. Jako poděkování za váš dar obdržíte tradiční kalendářik a tříkrálové cukříky, ale také kousek posvěcené křídly, abyste si mohli napsat nápis K+M+B na své dveře. Další možností, jak se zapojit do této charitativní akce, je zaslání finančního příspěvku přímo na účet. V týdnu mezi svátky bude doručen do všech schránek letáček s potřebnými informacemi. Vaše podpora a důvěra provází Tříkrálovou sbírku již více než 20 let, a tak organizátoři sbírky doufají, že i v současné situaci jim pomůžete pomáhat a pracovat pro druhé.

Svěradice 96
34101 Horažďovice
607 027 966
obchod@superplechacek.cz

Nabízíme vám potisk **originálních plecháčků, keramických hrnečků, polštářů a ručníků**.

Nevybrali jste si u nás?

Pak je tu pro vás **možnost vlastního motivu**.

Na závěr roku 2020 bych chtěla popřát všem pohodové prožití vánočních svátků, ať je pro vás rok 2021 lepší než ten letošní a prožije ho hlavně ve zdraví.

Jindřiška Doláková

FOTBALOVÝ KLUB

ROK 2020 – ZHODNOCENÍ

Jistě se všichni shodneme, že letošní fotbalový rok, a nejen ten fotbalový, byl velice zvláštní, a můžeme říci, že podobný ještě nikdo z nás nezažil.

V sobotu 7. března se rozjely jarní mistrovské soutěže ročníku 2019/2020, začaly boje o postupy i sestupy a určitě nikdo nečekal, jaký to nabere směr. Odehrálo se pouze první kolo, protože hned poté přišlo z důvodu vyhlášení nouzového stavu přerušení a krátce nato, v úterý 7. 4., byly všechny amatérské soutěže zrušeny a dosavadní výsledky anulovány. Toto rozhodnutí nám na jedné straně přišlo vhod, protože jsme se tím pádem zachránili v 1. A třídě, ale na druhé straně přišel smutek z následného fotbalového půstu. Dlouhé dny a týdny nebylo možné trénovat, připravovat se, natož hrát nějaké zápasy.

Po částečném rozvolnění přijatých opatření se hráči alespoň začali scházet na trénincích a dohodlo se alespoň několik přátelských zápasů. Přes léto to vypadalo, že nic nebrání rozjetí nového ročníku 2020/2021 a všichni jsme se po tak dlouhém výpadku nemohli dočkat začátku mistrovských soutěží. Zatímco

„áčko“ jaro alespoň začalo, „béčko“ a žáci vlastně celou tuto první část roku pauzovali. Pro ty byly první podzimní zápasy současně prvními zápasy roku 2020. Podzim začal oproti jiným roků hodně pozdě, první kolo se hrálo až v sobotu 22. srpna, tj. týden před naší poutí. Ve stejný termín začaly i okresní soutěže a žáci se pak dočkali první zářijový víkend. Vše ze začátku vypadalo velice nadějně a zdálo se, že by se podzim mohl odehrát celý. Ale pak si naše vláda vzpomněla, že je třeba něco udělat, a vedle škol, divadel, hospod či vybraných prodejen byl „uzavřen“ i veškerý sport. Fotbal samozřejmě nevyjímaje. Takže se u dospělých stihlo odehrát pouhých 8 kol a u mládeže pak jen šest. Soutěže byly pozastaveny na 14 dnů, poté na dalších 14 dnů a úplně poslední nařízení, které vstoupilo v platnost, je zastavení do 31. 12. 2020.

V závěru listopadu jsme se dozvěděli o nových rozhodnutích PKFS i OFS, které oznámily restart soutěží a stanovily, že v kraji se soutěže rozběhnou o posledním lednovém víkendu (30.–31. 1. 2021) a v okrese o měsíc později (27.–28. 2.). Nejdříve se dohrají

nesehraná podzimní kola a poté, počínaje víkendem 20.–21. března, začne jarní část soutěží. To se týká soutěží krajských a v těch okresních by měla být podzimní část soutěže dohrána do konce března a jarní část začne 14. kolem o víkendu 3.–4. 4. 2021. Když nedojde k nějakým dalším nepředvídatelným událostem, mělo by se vše sehrát do konce června.

Začátkem roku se budou volit nová vedení svazů, a to jak okresních, tak i krajských, a vzhledem k aktuální kauze „Berbr“ se dají očekávat velké personální změny. OFS Klatovy stanovil pořádání valné hromady na pátek 5. února a PKFS o měsíc později, v pátek 4. března. Dá se předpokládat, že volby nebudou jako v minulých letech pouze formální a tentokrát bude na jednotlivé svazové pozice větší tlak. Jak vše dopadne, budeme všichni netrpělivě sledovat a zároveň věřit, že dojde k oživení a do vedení nastoupí „nová krev“. **vdů**

Vzhledem k tomu, že se v letošním roce konal Memoriál Františka Pavlovského a Josefa Smítky u nás, dovolte, abychom zpětně trochu zavzpomínali a zapátrali v jeho historii.

HISTORIE MEMORIÁLU FRANTIŠKA PAVLOVSKÉHO A JOSEFA SMÍTKY

Po úmrtí pana Pavlovského 16. listopadu 1991 se kluby, ve kterých ve své bohaté kariéře působil, Chanovice, Svěradice, Horažďovice a Sušice,

dohodly, že na jeho počest budou každoročně pořádat fotbalový turnaj spojený s jeho jménem. Jeho pořadatelství se bude pravidelně střídát. Úplně první ročník se pod názvem Memoriál Františka Pavlovského konal v roce 1992 v Horažďovicích, kde jej místní fotbalový klub uspořádal v rámci oslav 700. výročí

založení města Horažďovice. Následující, tedy druhý ročník, se konal v Chanovicích. V roce 1993 slavil náš klub 40. výročí vzniku a v rámci těchto oslav se 3. ročník odehrál ve Svěradicích. Je třeba zdůraznit, že všechny tři úvodní ročníky vyhrál náš tým, hrající tehdy pod názvem SK ZETES Svěradice. První série v pořádání memoriálu se uzavřela v roce 1995 v Sušici, kde domácí mužstvo potvrdilo roli favorita a premiérově zvítězilo. ►►

FOTBALOVÝ KLUB / ZVONY

Historie Memoriálu – rok 1993

Následující dva ročníky pak opět ovládl náš tým. V roce 1998 se stali prvně vítězem turnaje hráči Horažďovic, ale hned v dalším ročníku se vrátily na trůn Svěradice. Na začátku nového tisíciletí, tj. v roce 2000, se mezi vítěze prvně zapsal i tým Chanovic.

V roce 2002 se další účasti na memoriálu vzdalo mužstvo TJ Sušice a v následujících deseti letech se hrálo za účasti 3 týmů. V roce 2011 se rozhodly nepokračovat i Horažďovice a od té doby se pořadatelství a samotná účast týká pouze Chanovic a Svěradic.

V roce 2005 náhle umřel pan Josef Smitka a od té doby jsou v názvu memoriálu jména dvou osobností chanovické a svěradické kopané.

Krásné prožití svátků vánočních a mnoho úspěchů v roce 2021 přeje všem čtenářům „Našich novin Svěradice“ výbor FK Svěradice, z. s.

Nevíte, komu to zvoní?

Zvony, zvonění, proč a jak dlouho zvonit

Již přes 12 let se každé poledne ozývají z vysílání českobudějovického rozhlasu hlasy kostelních zvonů z různých koutů českobudějovické diecéze. Malou chvilku před polednem představí moderátor kostel, odkud se zvoní, a krátkou historii zvonu.

Ta je vždy zajímavá a stejně tak i zvuk jednoho nebo více zvonů. Zvonění trvá tak něco přes 2 minuty, což je doba trvání modlitby Anděl Páně. Délka zvonění je v kompetenci duchovního správce farnosti toho kterého kostela. V kapli-

Svěradice je jednou ze vsí, která se může pyšnit dobře viditelnou bílou dominantou, kterou je kostelík svatého Bartoloměje. V současné době ho můžeme obdivovat i v noci, protože je skoro ze třech stran osvětlen. Ve druhé polovině

Svěcení zvonu (starosta Václav Hrabec, genmjr. Joseph W. Kowarick). Zvon posvětili doc. PhDr. Karel Flossmann a páter Stanislav Bušta

kách a kostelících, které jsou v majetku obce, četnost a délku zvonění určují zastupitelé obce.

A jak je to u nás? A co mě vedlo k napsání tohoto příspěvku? Myslím si a přimlouvám se za to, aby se zvonění na našem kostelíku prodloužilo z dosavadní doby 3–4 vteřin alespoň na 30 vteřin. Je to jen půl minuty, snad to nebude pro obec velká finanční zátěž a pro obyvatele delší rušivý moment. V dnešní složité době, kterou jsme si nerespektováním Božího řádu zavinili sami, je každá situace, která nás přivádí myslet na něco vyššího nad námi, a to může být i hlas zvonu, určitě víc než vhodná. Teď trochu zavzpomínáme.

20. století byl zachráněn před demolicí a za nemalé pomoci místních obyvatel zrekonstruován do současné podoby. Původní oltář s obrazem sv. Bartoloměje zrestauroval malíř a restaurátor pan Fencl, který již několik desetiletí bydlí v Kvášňovicích a má ke zdejšímu kraji i lidem hezký vztah. Toho se podařilo získat pro obnovu oltáře místnímu rodákovi, panu Josefu Smitkovi, který má velkou zásluhu na vlastní záchraně a obnově svěradického kostelíka. Dne 26. 8. 1992 kostelík znovu vysvětil ThDr. Karel Flossmann, duchovní správce ve Velkém Boru (od r. 1991 první děkan nově založené teologické fakulty v Českých Budějovicích).

ZVONY

Před 25 lety, 28. října 1995, byl pro věžičku kostelíka, za účasti pozvaných hostů, posvěcen i nově pořízený zvon. Jedním z hlavních hostů byl i pan Josef W. Kowarick, generálmajor amerického letectva ve výslužbě, syn svěradického rodáka Václava Kovaříka z č. p. 89, který odešel za prací, jako mnoho jiných, do Ameriky. Spolu s ním byla přítomna žena Barbara a dcera Beverly. Pan Josef Kowarick financoval náklady na pořízení nového zvonu. Jako poděkování od občanů Svěradic byl jmenován čestným občanem Svěradic a obdržel „Pamětní list“. Při mši svaté byl zvon zasvěcen právě sv. Josefovi. Na matně stříbřitém zvonu byl vylit reliéf sv. Josefa s textem: NA PAMĚT VÁCLAVA KOVAŘÍKA A JEHO POTOMKŮ OD JOSEFA KOVAŘÍKA, GENERÁLMAJORA AMERICKÉHO LETECTVA (VE VÝSLUŽBĚ) A JEHO RODINY. Zasvěcení zvonu provedl opět ThDr. Karel Flossmann. P. Stanislav Bušta, duchovní správce ve Velkém Boru, celebroul mši svatou. Na závěr slavnosti zajistili zavěšení zvonu svěradičtí hasiči. Za krátkou dobu bylo zavedeno automatické zvonění, a to 3x denně, ráno, v poledne a večer. Na ozvučení zvonu přispěli svými dary převážně svěradičtí občané.

Ve Svěradicích máme ještě jeden zvon, a to v kapličky svaté Anny na návsi. O historii kapličky a zvonu se pokusíme napsat později. Tam se dosud zvoní ručně a příležitostně na přání rodiny, které zemřel jejich blízký. Podle odborníků na zvony je ruční zvonění pro vlastní zvon výhodnější a šetrnější. Horší je najít ochotné „zvoníky“. V současné době rozeznávají zvon „umíraček“ v kapličky na návsi manželé Jiří a Kateřina Broučkoví. Jejich předchůdci byli například manželé Josef a Ota Červených, pan Josef Smitka, manželé Karel a Anna Kopáčkovi a podle pamětníků také paní Klásková. Kostelík sv. Bartoloměje i kaplička sv. Anny jsou v majetku obce. Mše svaté jsou v kostelíku slouženy 2x do roka – na

svěradickou pouť poslední nebo předposlední neděle v srpnu, podle toho, na kdy připadne svátek sv. Bartoloměje, a pak na sv. Václava, tj. 28. září. V kapličky na návsi se v měsíci květnu scházíme k májovým pobožnostem. I když je nás stále méně, nesmíme zoufat, ale doufat, že pomine doba temna a lidé znovu najdou ty pravé hodnoty.

Proč se vlastně zvoní? Historie výroby a použití zvonů je velmi zajímavá, ale i nesmírně obsáhlá. Navíc každý zvon má svoji vlastní historii. Někdo ho objednal, financoval, mistr zvonař ho ulil, vyladil a vyzdobil. Nejdůležitější a hlavní poslání zvonů je svolávání věřících k bohoslužbě, na mši svatou. Dovedeme si představit, že se zvony užívaly i ke svolávání lidu při mimořádných událostech, jako byly požáry, povodně či pohřby. Nebyla jiná technika. Podle průvodkyně po staré Šumavě se právě zvon stal symbolem Šumavy. Každá vesnička, která měla rychtu (dnešní radnice nebo obecní úřad), měla povinnost 3x denně zvonit. Když někdo uvízl v mlze nebo sněhové vánici, jediné, podle čeho se mohl zorientovat, byl hlas zvonu. Místní už poznali podle zvuku zvonu, jakým směrem jít, a podle jeho ladění, i kde se přibližně nacházejí.

V katolických kostelích se zvoní ráno v 6 hod., v poledne ve 12 hod. a večer v 18 hod. Zvoněním si křesťané připomínají velkou událost lidských dějin: Vtělení Božího syna Ježíše. Tuto událost přišel oznámit (zvěstovat) od Boha sv. archanděl Gabriel Panně Marii a ona řekla k této Boží nabídce vtělení své ano. Toto je obsahem modlitby Anděl Páně a právě délka zvonění se řídí dobou trvání této modlitby. Ještě v první polovině 20. století znamenalo zvonění „klekání“ přerušování práce na poli, doma i ve škole a klekalo se k modlitbě.

Vznik modlitby Anděl Páně se přičítá sv. Františkovi z Asisi. Ten se na svých misijních cestách dostal do Egypta a do Turecka. Tam slyšel 5x denně volání

muezzinů z věže mešity ke cti a slávě Alláha. Položil si otázku: „Proč by nemohli i křesťané podobně chválit Boha?“ Po svém návratu působil na své spolubratry a postupně se zavedla modlitba, k níž vyzývalo právě zvonění.

Z klášterů se zvonění rozšířilo do všech katolických kostelů. V roce 1456 určil

Zvon na kapli sv. Anny

210. papež Kalixt III., aby se polední modlitba Anděl Páně obětovala za vítězství křesťanských vojáků nad muslimskými Turky. Několikrát nebezpečí válečného tažení muslimů na moři i na souši proti křesťanské Evropě bylo za cenu nesmírného množství lidských obětí nakonec odvráceno.

A co dnes? Dnes jsme svědky mnohem jednoduššího pronikání islámu do naší kultury. Snad je to všechno Boží záměr, kterému zatím nerozumíme a jehož důsledky nedovedeme posoudit. Co můžeme ale všichni udělat, aby se události pohnuly tím správným směrem? Plnit svoje povinnosti podle svého nejlepšího svědomí, které nám bylo vloženo do srdce, hledat pravdu, což se rovná hledat Boha, který je láska, cesta, pravda a život a nespolehat jen na své lidské schopnosti. I proto se znovu přimlouvám za nepatrné prodloužení zvonění zvonu na našem kostelíku. Josef W. Kowarick by určitě také souhlasil. Ať Bůh slyší svěradický zvon v celé kráse, a ne jen nějaké cink, cink.

Podle svěradické kroniky a informací z internetu připravila Marie Šulcová

VÁNOČNÍ TÉMA

Narození Ježíše

(z knihy Vánoce – soubor různých textů)

V té době byl Izrael součástí Římské říše. Římský císař chtěl vědět, kolik mužů a kolik žen tam žije; proto nařídil soupis lidu, který probíhal takto: každý muž, který byl hlavou rodiny, musel jít do města svých předků a tam nechat zapsat svou rodinu.

Josef byl potomkem Davidovým, musel tedy zamířit do města Davidova, do Betléma. Vzal s sebou i Marii, kterou už přijal do svého domu jako svou nevěstu. Když dorazili do Betléma, zjistili, že město je plné lidí, kteří sem přišli kvůli soupisu. Protože už nenašli místo pod střechou, museli se spokojit s přenocováním v jeskyni, která zároveň sloužila jako chlév. A právě zde se narodil Ježíš, syn Mariin a Syn Boží.

Na blízkých pastvinách hlídalo několik pastýřů svá stáda. Náhle se kolem nich rozzářilo velké světlo a anděl Páně jim řekl: „Zvěstuji vám velkou radost: v Betlémě se narodil Spasitel, Kristus Pán!“

Slovo Kristus má stejný význam jako slovo Mesiáš. Anděl vyzval pastýře, ať se jdou na Krista podívat. A k tomuto

andělu, který s nimi hovořil, se přidali další andělé, kteří zpívali: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“

První, které Bůh dal zavolat, aby se poklonili jeho Synovi, byli tedy ti nejubožejší a nejchudší. Nedlouho po nich dorazily i vážené osobnosti: z východu přijeli mudrcové, králové, oblečení v honosných šatech, na velbloudech, s velkým počtem sloužících. Když pozorovali nebe, uviděli novou hvězdu: a když sledovali její dráhu, došli do Betléma a tam v Ježíšovi poznali krále Židů. Také oni před dítětem poklekli a nabídli mu své dary: zlato, kadidlo, vzácné svou vůni, myrhu a drahé masti. Pak se vrátili domů.

(Lukáš, 2. kapitola; Matouš, 2. kapitola)

Co se andělovi nelíbilo, aneb Proč byl u jesliček oslík s volečkem

(z knihy Vánoční příběhy pro potěchu duše)

Zatímco Josef s Marií putovali do Betléma, jeden z andělů svolal všechna zvířata, aby mezi nimi vybral ta nejvhodnější, která budou v chlévě pomáhat Svaté rodině.

Jako první se samozřejmě hlásil lev: „Jen král je hoden sloužit Králi světa,“ zavrčel. „Já se postavím ke vchodu a každého, kdo by se chtěl k Ježíškovi jen přiblížit, roztrhám!“ „Jsi příliš hrubý,“ odmítl ho anděl.

Andělovi se k nohám ihned začala lísat liška. Vychytrale ho s nevinným pohledem přesvědčovala: „Nejvhodnější jsem přece já. Každého rána pro Božího syna ukradnu nejlepší med a mléko. A Marie s Josefem se se mnou také budou mít dobře. Každý den jim přinesu mladoučkou slepici.“ „Ty jsi příliš nepoctivá,“ namítl anděl.

Po těch slovech před andělem roztáhl svůj nádherný ocas páv. Zamával mu peřím duhových barev před očima a prohlásil: „Se mnou se i obyčejná stáj změní v královský palác, který by jim záviděl i Šalamoun!“ „Ty jsi zase moc pyšný,“ mínil anděl.

Zvířata předstupovala před anděla jedno po druhém a vychvalovala své největší přednosti. Marně. Andělovi se nezamlouvalo ani jedno z nich. Ale všiml si osla a vola. Pracovali na poli u vesničana, který bydlel poblíž betlémské stáje. Anděl na ně zavolal: „A co můžete nabídnout vy?“ „Nic,“ odpověděl osel a sklopil skromně dlouhé uši. „My jsme se nenaučili ničemu – jenom pokore a trpělivosti. Všechno ostatní nám přinese jenom rány holí.“ Vůl však nesměle namítl, aniž by vzhledl od země: „Ale čas od času bychom mohli odhánět mouchy dlouhým ocasem.“ Konečně se anděl spokojeně usmál: „Právě vás jsem potřeboval!“

ROZHOVOR

To byl český muzikant – PAN VARHANÍK aneb MAESTRO REGENSCHORI

Rozhovor s panem Antonínem Šťastným – Lhota Horažďovická č. 18, „Ve mlejně“ – u příležitosti jeho významného životního výročí 90 let.

(Vzpomínka na skromného, laskavého a moudrého člověka. Zemřel dne 6. října 2020.)

2. část

dokončení z minulého čísla

„Tak to máme klarinet, pozoun a zbývají varhany. Jak to s nimi bylo?“

„To jsem byl ještě malej, bylo mi asi 9 nebo 10 let. Tatínek měl doma harmonium, hrál na něj a já jsem se do toho taky škrabal, až jsem uměl taky nějakou písničku, i svatou. A jednou tatínek povídá, že musím odehrát v pačejovském kostele Požehnání. Asi uznal, že bych to zvládnul, tak jsem to tam odehrál.“

„A co se na Požehnání hrálo?“

„To bylo vždycky v neděli odpoledne a hrála se písnička z kancionálu. Potom, když mi bylo asi 13 let, už chtěli, abych hrál v kostele na varhany, protože byla o varhaníky nouze.“

„To je jako dneska, dodávám.“

„A tak jsem se naučil hraní ke mši a písničku jsem si doma postupně nacvičil a už to bylo nastálo.“

„A kdy jste začal hrát na Velkém Boru?“

„To bylo v r. 1964, když P. Pospíchal odešel do Domažlic a s ním i varhanice paní Kafková. Na faru nastoupil doc. ThDr. Karel Flossmann, varhaníka neměl, tak to zbylo

na mě. A už to šlo pravidelně až do letošního roku.“

„A jak to bylo s dopravou od kostela ke kostelu?“

„No, P. Flossmann měl Volhu a s tou jsme objeli Chanovice, Velký Bor i Pačejov. To jsem taky přišel v neděli ráno v 5 hodin ze hraní, doma jsem se než vošplouch a pěšky jsem upaloval ke kostelu na Velký Bor. Tam už seděl P. Flossmann v autě a měl vypočítané, že než vykouří dvě klejky, budu sedět vedle něj a pojedeme do Chanovic. Taky jsem to jednou nestihl, tak mně ujel.“

V roce 1991 se P. Flossmann stal děkanem obnovené teologické fakulty v Českých Budějovicích, kde přednášel Starý zákon. Místo něj k nám nastoupil náš pan farář Stanislav Bušta. A spolu jsme v kostele prožili dalších 29 let. S P. Flossmannem jsem hrál 27 let. Člověk tomu nemůže ani věřit, že je to pravda.“

„Pane Šťastný, a jak se dostala vaše žena ke kostelníčení?“

„To bylo tak. Když tehdejší velkoborský kostelník pan Václav Šmrha zemřel, dostala kostelníčení manželka od P. Flossmanna „befelem“. Tenkrát jí řekl, že já hraju na varhany, takže ona kostelnici zvládne a bude to v rodině. O kostel se starala sama až do své smrti. Zemřela v 61 letech. Shodou

okolností se stalo, že v osudný den přijela vlakem z Plzně, kde jako soudkyně z lidu byla přítomna při prvním odsouzení vězně Kájinka. Doma večer ještě všechno obstarala, ale pak se jí udělalo špatně a skončila v nemocnici. Ráno jsme jí chtěli vézt osobní věci, ale už je nepotřebovala, protože do rána zemřela. Měla nemocné srdce

a přišlo to náhle. Těžko jsme si bez ní zvykali, nejvíc já. Pak to bylo všechno na Kájovi a trochu i na mě.“

„Takže se dá říci, že rodina Šťastných a kostel ve Velkém Boru patří nerozlučně k sobě. Pane Šťastný, máte kromě hudby ještě nějaké záliby?“

„Můj taťka,“ říká syn Kája, „miluje všechno o vesmíru. Má spoustu knížek a stále čte. Představ si, že dokáže z hvězd určit přesný čas.“ Pan Antonín souhlasí: „No to dovedu.“

„A jak jste se k tomuto zájmu dostal?“

„Snadno. To jsem byl ještě malej kluk a maminka jednou večer

ROZHOVOR / SVĚRADICKÝ RODÁK

povídala: „Pojď sem. Vidiš tamhle nad Vranejch stodolou ty hvězdy? To je souhvězdí Orion.“ A mě to nějak upoutalo a zůstalo to ve mně. Později jsem začal shánět informace o hvězdách, ale šlo to špatně. Tenkrát pro mě nebylo nic dostupné. Ted' mám knížek dost a dost. Dokonce jsem se setkal i s Jiřím Grygarem. Je to náš známý vědec astronom a astrofyzik. Pozval mě do Astronomického ústavu AV ČR do Prahy. Jsem s ním na fotografii. To mně naši zařídili jako dárek k 80. narozeninám. Je to krásná vzpomínka. V souvislosti s touto mojí zálibou si vzpomínám,

jich zákony. Ale je ještě jedna záliba, o které ví mnoho těch z okolí, těch, kteří se zabývají včelařením.“

„To je pravda, včely mě zajímaly také od mládí. Tady ve mlejně včelařil tchán. Měl hodně včelstev. Jak stárnul, postupně ubývalo včel i jeho sil. Když zemřel, bylo jich tady asi třináct. Nezbyvalo mi, než se o ně postarat a práce s nimi mě opravdu zajímala. Vyráběli jsme s Kájou pro ostatní včelaře i mezištěny. V současné době máme asi 4 včelstva. Všechna starost už je na Kájovi.“

„Můj tat'ka,“ říká syn Kája, „miluje všechno o vesmíru. Má spoustu knížek a stále čte. Představ si, že dokáže z hvězd určit přesný čas.“
Pan Antonín souhlasí: „No to dovedu.“

jak jednou mně dcera Maruška, to už byla vdaná v Klatovech, povídala: „Tati, kde je vlastně ta Severka?“ A já jí ukazuju, tam se podívej, nahoru nad tu lípu, tam přesně je. A ona povídá: „Ale my doma tu lípu nemáme.“ To jsme se nasmáli.

Na doplnění: Ta lípa stála tam nad tím křížkem a během dvou silných větrů se rozlomila. Nejprve jedna půlka a pak druhá. Byla to stoletá lípa, možná jí bylo i více než sto let. Měla moc silný kmen, mohutnou korunu a při pádu nic nepoškodila. Padla poprvé nahoru do vršku a podruhé dolů, ale mimo chalupu. Tak tam Kája, na poděkování, postavil křížek. Ta si pamatovala, když se tady nad námi stávala trať.“

„To máte, pane Šťastný, krásnou zálibu, poznávat hvězdy a je-

„A pane Šťastný, ještě bych se chtěla zeptat, když se tak díváte zpátky na váš život, co byste řekl?“

„Řekl bych, že to bylo moc krátký. To byl sen. To ten život tak utekl, jako když voda protéká mezi prsty. Byly starosti, byly i radosti. A život je pryč. A vlastně věčně tu být nemůžeme, co bysme tady všichni dělali. Ale máme naději, že přijdeme nahoru na to správné místo, sejdem se s našimi drahými a budeme všechno vědět.“

„Pane Šťastný, děkuji vám za váš čas a trpělivost. Přeji vám za nás všechny, které máte rád a kteří vás mají také rádi, stále zdraví, dobrou mysl a hodně radosti z vašich blízkých a samozřejmě hodně Božího požehnání. Mějte se moc hezky.“

Zapsala Ing. Marie Šulcová

Náš rodák Filip Huda

Díky pracovníkům Městského muzea v Horažďovicích a Českého muzea stříbra v Kutné Hoře se mi podařilo získat zajímavé informace o svěradickém rodákovi Filipu Hudovi (1849–1910), který byl c. k. cestmistrem v Kutné Hoře a amatérským sběratelem hornin, minerálů a zkamenělin. Mnohé své nálezy věnoval Národnímu muzeu v Praze, muzeu v Kutné Hoře a školám. Jeho sbírky obdivovala a uznávala celá řada významných učenců a profesorů geologie tehdejší doby, nejen z Čech, ale i ze zahraničí.

Filip Huda se narodil ve Svěradicích 1. 5. 1849 v č. p. 4, kde dnes bydlí rodina Duhanových. I když svůj život prožil mimo Svěradice, tak na svoje rodiště často velmi vzpomínal a zaslal sem některé nálezy ze svých sbírek, knihy pro vznikající knihovnu a několik tisíc topografických sazenic. O tomto daru je zápis ve svěradické obecní kronice.

Za Filipem Hudou

(článek z dobového regionálního tisku po jeho úmrtí)

Není tomu dávno, jen asi 6 neděl, co odstěhoval se od nás do Prahy. Před týdnem odstěhoval se naposled tam, odkud návratu není, ve věčné stíny Hadesu. Filip Huda býval po dlouhá léta cestmistrem na Horách Kutných. A přec, ač tu na Horách dlouho dlel, neznalo jej mnoho Kutnohoranů, a znali-li jej, znali jej toliko podle jména. A přeci nebyl to všední člověk! Naopak, byl to muž neobyčejný, taký, jakých malému národu našemu je na výsost třeba.

SVĚRADICKÝ RODÁK

Huda, chudý syn nádherné Šumavy, plně velebných hor, luzných, šumivých hvozďů a snivých jezer, opustil v dětském věku, vyzbrojen jen vědomostmi, jaké dovedla skýtati tehdejší obecná škola svíratická, svůj domov a ubíral se do města učiti se řemeslu sedlářskému. Když dospěl mladý tovaryš sedlářský pod míru vojenskou, oblékl se v mundur vojenský a šel na slunný jih a zůstal tam i potom ve službě přetěžké, jako četník v Bosně a Hercegovině v době pookupační.

Opustiv konečně tuto službu tu, a odnášeje si z jihu přemnohé a cenné upomínky a památky na dlouholetý pobyt mezi bratry Slovany, ocitl se opět v Čechách: v Dolních Kralovicích, v Časlavi a na konec mezi námi, na Horách Kutných, jako muž životem zocelený. Na Horách Kutných, v přímém a neustálém styku s božskou přírodou, plnou vždy nových tajů a kouzel, přilnul hluboký, vnímavý, po vzdělání vždy lačný duch Hudův ku těm skalám, které kolem sebe denně na svých potulkách vídal – a které nebyly mu jen mrtvým a smutným kamenem, kolem něhož jen houfy lidské lhostejně jdou, nevěnující mu pozornosti ani té nejmenší. Huda počal se dívat na skály a hory naše okem zaníceným. Aby vniknul v podstatu věcí, na něž zrak svůj pln touhy vědoměle upíral, ponořil se ve studium těžkých věd, bez něhož zůstává příroda pokladem na devět zámků zavřeným. A průběhem dlouhé řady let shledáváme, že týž prostý člověk chlubit se může, ač toho Huda ve své příslovecné skromnosti a plachosti nikdy nečiníval, velkými vědomostmi z geologie, mineralogie, krystalografie, že ovládá do jisté míry i chemii a fysiku, a že i těžké problémy astronomie upouťaly myšlenky jeho.

Hudova knihovna, ve všech zmíněných oborech, vykazuje díla cenná. A probíráme-li se jimi a obracíme-li listy děl oněch, nejednou spatříme tu poznámky, ba celé rukopisné vložky, napsané rukou

Hudovou, neklamné svědky to, že na těchto místech Huda se zhloubal, přemýšlel a své náhledy, ovšem jen pro sebe, poznamenal. Pomineme-li dále, že mnohé knihy vědecké, jichž Huda při svých denních pracích upotřeboval, jsou psány jazykem německým, vždyť, žel Bohu,

nemáme ještě v literatuře své děl tak obsáhlých, žasneme nad mravenčí plí člověka – samouka, pachtícího se za vzděláním v idiomu mu naprosto cizím.

Huda se stále učil a učení to bylo by trvalo celý život jeho, kdyby byl před třemi roky záchvat mrtvice nepřerušil na vždy veškeru duševní činnost jeho. Opatřiv se důkladnou výzbrojí vědeckou, vybíral nyní Huda z útrob skal a hor našich pěkné formace hornin, nádherné minerály u nás dosud neznámé, malé drobtiny i obry zkamenělých tvorů a rostlinstva a opravoval vše ve své primitivní dílně pro své krásné sbírky. Sbírkou lokalit kutnohorských byla u Hudy nejúplnější a byla jeho chloubou a radostí. Hudou obohaceno bylo museum zdejší, kabinet reální, Museum království Českého, dary pamatoval na mnohé a mnohé školy obecné, střední, na českou techniku brněnskou a vzorné kolekce Hudovy putovávaly plni kapsy velkoobchodníkům přírodninami v říši německé.

Ku Hudovi přijížděli zhusta dvorní rada Dr. Vrba, profesori Dr. Frič, Dr. Počta a Dr. Jahn a jiní a jiní a jiní učenci, i z daleké ciziny, aby shlédli tu podklad, které neúnávný Huda ze skal odnášel

a upravené ve svém bytě ukládal. Že Huda nebyl pouhým řemeslným sběratelem nahodilých věcí, svědčí o tom fakt, že Hudovi jedinému vděčí česká věda, že vzácný minerál brookit, obsahující kyslíčnick titaničitý, u nás v Čechách, a sice v Kutné Hoře zjištěn. Všecka díla vědecká udávala až do poslední chvíle jako naleziště tohoto nad jiné vzácného nerostu: Bourg d' Oisans ve Walesu, Sv. Gotthard, Údolí mederánské a v Americe severní státy Arkansas a Nový York. Huda je našel u Kutné hory.

Na potvrzení svých slov o Hudovi, sběrateli, uvádíme zde klassického svědka, ředitele reálky táboorské Jana Johna, který v překladu a volném zpracování velkého díla prof. Dr. R. Braunse „Říše nerostná obrazem i slovem“ na stránce 366. píše: „Steatit hlízovitý a jako klamotvary po křemeni byl nalezen r. 1905 u Kutné Hory, spolu s některými typy skalní kůže, chrysotilu, pikrolithu, gymnitu, goethitu, sametky, krevele, bronzitu a jiných zajímavých nerostů. O poznání nerostů od Kutné Hory stal se velice zasloužilým c. k. cestmistr pan Filip Huda, který se proslavil též nálezem anatasu (1897) a brokolitu (1898) tamtéž a dalším nálezem anatasu r. 1904 v rulovém lomu „Rambousku“ u Potěch na Čáslavsku. Z téhož lomu má pan Huda ukázkou horniny s drúzou droboulinkých krystalů, které pokládá za brokokit.“

Sotva bude v Kutné Hoře znám jeden zajímavý detail z doby nedávné. Když byla stavěna dráha Kutná Hora – Zruč, rozšiřováno bylo staré nádraží zdejší a ku navázce téhož upotřebeno bylo kamene z kopce na návoři cukrovaru Tellerova. A tu jednoho dne byly nalezeny jedním dělníkem dvě kouličky, na pohled skleněné, jedna nažloutlá, druhá nazelenalá, obě pokryté vrstvou rozpráskaného povlaku. Přestátnou náhodou octly se obě kouličky, zvící oněch, s nimiž si děti venku pohrávají, v rukou člověka povolného, a tím byl Huda. Na prvý pohled tušil, že v rukou chová vzácný skvost,

SVĚRADICKÝ RODÁK

a aby víru svou potvrzenou slyšel z úst autority, zaslal poklad svůj znamenitému učenci mnichovskému, profesorovi Dr. Weinschenkovi. Týž sotva na kouličky pohlédl, poznal v nich vzácné moldavity ... a nyní bylo snahou jeho, od Hudy jich koupí nabýti. Huda odmítl lákavou nabídku Weinschenkovi, jehož úmyslem bylo obohatit jimi zelený kabinet královský v Mnichově, poprvé i podruhé, i když původně nabídnutá cena byla několikrát znásobena. ... Huda prohlásil Weinschenkovi přímo a otevřeně, že moldavity do ciziny neprodá, pro ně že jest toliko místo ve sbírkách českých. ... Vida Weinschenk, že Huda jest v té věci neoblomným, vyžádal si aspoň na něm, aby moldavity kutnohorské vědecky proskoumat mohl, a potom o nich učenému světu referovati směl. K tomu Huda ochotně svolil, a zanedlouho uveřejnil německý odborný časopis zprávu o moldavitech kutnohorských, v níž duchaplným způsobem dokazován byl Weinschenkem kosmický původ moldavitů těch.

Článek ten vyvolal opravdový rozruch ve světě vědeckém. Moldavity Hudovi zatím putovaly do Brna, koupilo je museum brněnské zásluhou prof. Dr. Jahna. Sem sjeli se v brzku profesori z Vídně, mezi jinými proslulý Suess. Ti shlédnuvše moldavity kutnohorské, nesdílili náhledu Weinschenkova a napadli v témže odborném časopise, způsobem ne právě důstojným, svého vědeckého odpůrce, tvrdíce škodolibě, že se tu nejedná o kosmický původ moldavitů kutnohorských, a že v museu brněnském uložen jest výrobek tellurický. Když i někteří pánové z tábora českého pravost moldavitů kutnohorských popírali, vyžádal si Huda moldavity zpět a peníze museu vrátil.

Boj začat a neukončen dosud! Weinschenk odpověděl odpůrcům svým důkladně, pravíť v odpovědi své, že prostá skutečnost, že moldavity kutnohorské nevykazují týž koeficient lomu světelného jako ony, která věda ode dávna za pravé a nesporné uznává, není a nesmí

býti jedině rozhodujícím činitelem pro absolutní odmítnutí kosmického původu moldavitů Hudových. Přesvědčivou polemiku svou končil tehdy asi touto větou, kterou z pouhé paměti, a proto nedokonale tuto reprodukuje: „Přijde doba, kdy dnes tak zavrhané moldavity kutnohorské své pravé ceny nabudou, a pak stěhovati se budou za veliký peníz za oceán, do země dolaru.“ Nemýlil-li se Weinschenk v moldavitech, v Hudovi se mýlil dojísta. Nešly a nepůjdou od Hudy za oceán! Huda rozhodl hned jinak, da-

Ku Hudovi přijížděli
zhusta dvorní rada
Dr. Vrba, profesori
Dr. Frič, Dr. Pošta
a Dr. Jahn a jiní a jiní
a jiní učenci, i z daleké
ciziny, aby shlédli tu podklad,
které neúnavný Huda
ze skal odnášel a upravené
ve svém bytě ukládal.

roval je, aby zůstaly na věky v drahé otčině, prof. Dr. Jahnovi v Brně.

Zmínili-li jsme se obšírněji o celé věci, stalo se to jen proto, aby vynikl jeden krásný rys povahy Hudovy. Povíme ještě něco zajímavého!

Hudovi poštěstilo se v létě 1901 objeviti na rule v lomu „staré šance“ u Doubravčan blíž Kourimě zkamenělé pozůstatky organického původu. Žel, svědek života prahor, na nějž jen nemnoha očím popráno bylo se podívati, ona černě lesklá hvězdice, nešťastnou shodou okolností byla zničena. Studium pozůstatků poznal Dr. Ervin Bayer výtrusy houbovitě a Dr. Babák, tehdy docent české techniky, tvrdí o nich toto: „Paprsky hvězdovité zkameněliny jsou části praskovitě roztrženého klobouku z přibuzenstva Coprinus micaceus Bull (dle Presla „hnojník“ zvaný). Výtrus vnikl do ruly a tam ve volném nějakém místě

vytvořila se plodnice, jež dospěvši se skácela a uvedený petraefakt (zkamenělinu) vytvořila.“ (Vesmír XXXI)

Bud'si! Huda i tak podal světu důkaz, že u nás, nedaleko Kutné Hory, v době prahorní, kryptozoické, rostliny žily, květy a plody nesly. Několika jen markantními tahy pokusili jsme se dnes načrtnouti tichého, skromného pracovníka na poli přírodních věd.

Řekněme o něm ještě na rozloučenou pár slov.

Svému rodišti byl až do své smrti dětsky oddán. Často na ně vzpomínal, často na ně pamatoval. Zaslal tam do Svíratice knihy a sbírky. Ale pamatoval na ně ještě také jinak! Bylo mu od dětských let známo, že kolem obce jeho rodné rozprostírají se pustá lada, nenesoucí užitku pražádného. I vzpomněl si, že bylo by dobře vykonati zde zase jeden záslužný, krásný čin. Zakoupil a rodné své obci zaslal několik tisíc sazenic topolových s prosbou a přáním, aby ona pustá lada jimi vysazena byla. Vypočítal milým rodákům svým, jaký veliký prospěch jim v budoucnosti z prodeje dospělých stromů vzejíti může. Ušlechtilá, dobrá duše!

Filip Huda jest vzorem člověka, který vlastní pílí a vytrvalostí z nepatrných počátků propracoval se ku muži, s nímž bylo vždy milo a poučeno rozmlouvat o látkách z velikého oboru přírodních věd. Typický zjev Hudův praví nám ale dále, co vykonati by mohl tak vnímavý, snaživý a neúmorný duch, kdyby mohl pracovat v milovaném svém oboru, vyzbrojen již ze školy všemi těmi pomůckami, jichž těžko, přetěžko člověk letitý si osvojuje.

V lůně hlíny olšanské odpočívají tělesné ostatky Hudovy, památka jeho, ozářena světlým duchem jeho, žití bude ještě dlouho na rtech i v myslích navštěvovatelů museí, až budou nádherné exempláře ammonitů, nautilů a jiných, které vždy pilná ruka Hudova s láskou a prvním nadšením sbírala.

V Sedlci, 7. října 1910, František Ventura
Zpracoval Václav Strolený

ZAJÍMAVÉ TÉMA

„V přírodě se zatím nenašel podobný produkt, jako je med, a nepodařilo se ho ani vyrobit uměle. Je to dar matky přírody. Musíme si ho vážit a děkovat za včely, které jsou jedním z jejích zázraků.“ To jsou slova spisovatele a badatele Štefana Demetera. A protože se blíží vánoční svátky, povíme si něco o spojení svátků a medu.

MED A VÁNOCE

Snad v každé rodině se na svátky pečou perníčky a do nich se, kromě jiného, přidává samozřejmě i med. Podíváme-li se do dávné minulosti, zjistíme, že první zmínka o pernicích v Čechách se datuje až do roku 1335. Ve starých kronikách se uvádí, že se do perníku přidávalo mnoho koření a bylin, například anýz, turecký pepř, koriandr, bez, mateřídouška, koží pysk, levandule, rozmarýn, pelyněk a hlavně med. Staří mistři cechu perníkářského věnovali svému řemeslu nebývalou péči. Věděli, že perník má blahodárný vliv na lidský organismus a různé druhy koření, jako skořice, hřebíček, feňkl, badyán, vanilka nebo zázvor, ve spojení s medem pak dělají z perníku lék. Prodával se dokonce v lékárnách jako lék na žaludek. I dnes se perník peče v mnoha tvarech a velikostech. Je perník litý do keramických, dřívě i dřevěných, forem nebo vykrajovaný. Dělají se z něj betlémy, chaloupky, dekorace i ozdoby na stromček. Perník se také může stát pěkným a voňavým dárkem.

Z medu se také vyrábí velmi lahodná medovina, tradiční nápoj starých národů, tedy i Keltů. Je to nápoj vzniklý kvašením medu naředěného vodou. Má nižší procento alkoholu, tak kolem 12 %. Pije se studená, ale zvlášť v zimě přijde vhod, zejména na vánočních trzích, medovina

ohřátá. Podle výrobního postupu dělíme medovinu na nevařenou, kdy se med smíchá se studenou vodou, a vařenou, která má ostrou chuť. Dalším druhem jsou medoviny ovocné, kdy se při výrobě část medu na-

aniž by se z nich uvolňovaly toxické zplodiny jako ze svíček parafinových. Zároveň jsou vynikajícím přírodním ionizátorem vzduchu. Hořící svíčka také tlumí účinek škodlivého záření, dobíjí oslabenou energii těla – auru, urychluje uzdravení a posiluje imunitu. Necháme-li svíčku ze včelího vosku denně hořet 15–20 minut před spaním, přináší klidný a hluboký spánek, ráno pak pocit osvěžení a energii. A tak svíčka jako dárek udělá nejen radost, ale i něco pro zdraví. To věděli naši předci odpradáva a svíčky ze včelího vosku jim sloužily jako součást obětí v různých náboženstvích a také při kulturních a náboženských obřadech.

hrazuje ovocnou šťávou. Také se do medoviny přidávají různé byliny a koření nebo příchutě, jako čokoláda, karamel, mandle, ořechy, perník, ovoce a mnoho dalších. Pak už záleží jenom na naší chuti a náladě.

Dalším včelím produktem spojeným s Vánocemi je včelí vosk. Z něho se do forem zásadně ručně odlévají šišky, postavičky, zvířátka nebo andělíčky. Z mezistěn se pak vyrábí, opět ručně, svíčky vinuté. Při hoření svíčky z včelího vosku místnost provoní,

Med a staročeské Vánoce zkrátka patřily vždy k sobě. Ještě v nedávné době se v Čechách bez medu a včel Vánoce prostě neobešly. Od voskových svící přes zdobené medové perníčky až po lahodnou medovinu. Med nás obklopuje na každém kroku a je nedílnou součástí každodenního života. Naši snahou by mělo být zachovávat české vánoční zvyky, i když konkurence ze zahraničních kultur je silná a snaží se je vytlačit.

Blanka Vlčková

NAŠE KRONIKA

STALO SE PŘED LETY

Rok 1955 –

před 65 lety

STAVBA NOVÉHO KRAVÍNA

Pokračovala stavba kravína, která započata byla v roce 1954. V měsíci dubnu byl konečně dodán krov. Četa Stavomontáže, národní podnik z Plzně, postavila krov během 12 dnů, i když ho musela předělat, poněvadž na pracovišti v Plzni byl sestaven nevhodně.

Po tesařích přišli na pomoc mladí zedníci z pracovních záloh v Plzni, v počtu 16 i s mistrem. Prováděli stropy,

omítky vnitřní i vnější a pomohli se stavbou pilířů kolny. Vnitřní technické zařízení provedla státní traktorová stanice v Horažďovicích. Stálým pracovníkem na stavbě byl Vojtěch Červený, jako pomocník Antonín Pihera, jako dobrovolný brigádník se práce zúčastnil farář čsl. církve Pechatý.

Dne 1. října 1955 byl dán nový kravín do provozu, a sice jeho prvá polovina. Byly svedeny dojnice, které byly umístěny v soukromých stájích. Družstevnice dojičky – Větrovcová Božena, Anna Hokrová, Emílie Turková a Božena Jiřincová – se dohodly, že budou ošetřovat dojnice kolektivně, aby mohly využít všechny

moderní způsoby ošetřování dojníc. Po ustájení dojníc v novém kravíně zvýšila se dojivost tak, že 8. října byla již o 102 litrů větší.

Rok 1965 –

před 55 lety

HMOTNÁ ÚROVEŇ OBYVATELSTVA

Se stoupající úrovní JZD zvyšovala se v tomto roce i hmotná úroveň jednotlivých občanů. Řada občanů provedla přestavby svých domů, vybudovala koupelny, předsíně a podobně. Televizory přibýly pouze dva, protože většina rodin již televizory vlastní. V obci bylo v používání celkem 14 automobilů, a to 12 nových

však adaptují a se zvyšující se kupní silou obyvatel dochází i zde k postupnému zlepšování. K výstavbě nových domků nedochází. V budoucnu se počítá s výstavbou bytovek JZD.

KULTURNÍ DĚNÍ V OBCI

Rok 1965 znamenal velké zlepšení v celém kulturním životě obce. V únoru byl uskutečněn zájezd lyžařů a sáňkařů na Špičák. Na závěr masopustu se uskutečnila tradiční maškara za velké účasti obyvatel a širokého okolí. V době masopustu byl ples požárníků, sportovců a sdružení rodičů a přátel školy.

Od 1. ledna bylo pro nezáměr zavřeno kino MNV. Během celého roku mělo JZD předplatné pro 35 družstevníků na divadlo

V obci bylo v používání celkem 14 automobilů, a to 12 nových a dva starší. Dva občané získali nové automobily. Motorek bylo v obci celkem 28.

a dva starší. Dva občané získali nové automobily. Motorek bylo v obci celkem 28. Řada občanů nakoupila nové ledničky, pračky a další zboží. Nedostatečná je zatím úroveň stravování, zvláště v letním období. V obci není ani školní, ani družstevní jídelna. Úroveň bydlení je průměrná. Přes 80 % bytů je starých. Některé se

do Horažďovic. Bohužel u samotných družstevníků se projevoval značný nezáměr. Divadla navštěvují především členky ČSM, mladší družstevníci a jejich rodinní příslušníci.

Celkově možno hovořit, že rok 1965 byl pro Svěradice úspěšný, a potvrdilo se, že patřil mezi pokrokové obce okresu Klatovy.

INFORMACE Z OBCE / OBECNÍHO ÚŘADU

ODSTRANĚNÍ TELEFONNÍ BUDKY

Koncem loňského roku jsme byli informováni společností O2 Czech Republic, a. s., že vzhledem k poklesu zájmu obyvatel o využívání sítě Veřejných telefonních automatů (VTA) bylo rozhodnuto, že dojde k ukončení provozu VTA v naší obci. Zatímco demontáž telefonního automatu byla provedena již v prvních dnech tohoto roku, kabina stála před budovou obecního úřadu až do listopadu. V prvním listopadovém termínu náhle zmizela a zbyla po ní malá vybetonovaná plocha. Abychom ji využili, přemístili jsme na ni betonový květináč, do té doby umístěný před obecní úřední deskou. A nevypadá to vůbec špatně.

SKLADOVACÍ PROSTORY OBCE

Přímo v budově, kde sídlí obecní úřad, máme dvě místnosti, které používáme pro skladování strojů, nářadí, nábytku, různého příslušenství, barev a podobně. Dlouhá léta se tam vše ukládalo bez nějakého konceptu a každou chvíli se stávalo, že se něco nemohlo najít. To nás donutilo přistoupit k radikálnímu řešení a postupně začít dělat pořádek. První na řadě byl tzv. „chemický sklad“, ve kterém se už v současnosti žádné chemikálie neuskládají, ale název stále přežívá. Byl kompletně vyklizen, následně vybělen a poté nainstalovány kovové regály. Tím se skladování zpřehlednilo a vše je uloženo na svém místě. Stejným způsobem bude vyklizena a vybělena tzv. „garáž“, která je určena pro obecní „traktůrek“, dále jsou tam zahradní sety, stany, nářadí a spousta dalších věcí. I v této místnosti budou po úklidu a vybělení nainstalovány kovové regály a každý skladovaný předmět dostane svoje místo.

V další fázi úprav skladovacích prostor se dostane na „kolnu“ za obecním úřadem, která slouží hlavně ke skladování různého vyřazeného elektrozařízení. Kromě toho je tam ale spousta dalších věcí, které jsou umístěny neuspořádaně, a dalo by se říci, chaoticky. I zde dojde nejdříve k vyklizení a poté budou ke stěnám umístěny velké regály vyrobené z palet a do nich bude umístěno vše potřebné. To, co nebude mít využití, bude zlikvidováno či skončí v nebezpečném a velkoobjemovém odpadu. Tímto postupným vyselektováním tak získáme další velice potřebné skladovací prostory.

ZIMNÍ ÚDRŽBA OBCE

Už desátou zimní sezónu budou mít na starosti úklid sněhu na veřejných prostranstvích a místních komunikacích pánové Jiří Renč a Lukáš Chaloupka ze sousední Slatiny. Celé toto období odvádí svoji práci velice spolehlivě a kvalitně,

coop Západočeské konzumní družstvo Sušice

HLEDÁTE STABILNÍ ZAMĚSTNÁNÍ?

coop KONZUM Svěradice

- nástup možný ihned
- nevyučené zaučíme

Nabízíme:

- PP na dobu neurčitou
- úvazek 34 hod. týdně
- stravenky

PRODAVAČ/KA

STAŇTE SE I VY SOUČÁSTÍ NAŠEHO TÝMU
Informace na prodejně nebo tel. 702 020 887

TĚŠÍME SE NA VÁS.

ZKD Sušice nás opět poprosilo o zveřejnění inzerátu, kterým opět hledají prodavačku a vedoucí prodejny v prodejně u nás ve Svěradicích.

Kdo by měl o tyto pracovní pozice zájem nebo věděl o nějakém zájemci ze svého okolí, nahlaste tuto informaci na telefonní číslo uvedené na inzerátu, popřípadě na náš obecní úřad a my budeme kontaktovat vedení ZKD.

Děkujeme za pomoc.

což je pro nás rozhodujícím faktorem, abychom spolupráci prodloužili. V posledních letech nebyly zimy na sních zrovna bohaté, a tak jejich výjezdy by se daly spočítat doslova na prstech jedné ruky. Ale když sních napadl, mohli jsme se spolehnout, že v krátkém časovém horizontu bude na určených místech odstraněn. A tak i v nadcházejícím zimním období máme jistotu, že průjezdnost komunikací i průchodnost cest bude v naší obci zajištěna. Nám nezbyvá než oběma pánům za dlouholeté služby touto cestou upřímně poděkovat a pevně věříme, že společně budeme pokračovat i v letech následujících.

KULTURNÍ A SPORTOVNÍ AKCE

SVĚRADICE

pátek 1. ledna

13:00 – 13:30 hod. – **NOVOROČNÍ POCHOD**

- prezenze ve vestibulu obecního úřadu
- klasická trasa: Svěradice – „topol“ – Slatina – Svěradice s občerstvením ve Slatině

sobota 6. února

20:00 hod. – **HASIČSKÝ BÁL**

- hraje kapela MILD-BAND (Lnáře)
- KD Svěradice

sobota 13. února

13:00 hod. – **MASOPUSTNÍ PRŮVOD**

- tradiční staročeský průvod masek
- zadní vchod KD Svěradice

sobota 27. února

20:00 hod. – **SPORTOVNÍ BÁL**

- hraje kapela CROSS (Strakonice)
- KD Svěradice

HORAŽĎOVICE

neděle 10. ledna

19:00 hod. – **VELKÉ LÁSKY V MALÉM HOTELU**

- Bláznivá komedie Raye Cooneyho vypráví o tom, že ani člen vlády by si neměl něco začínat s vdanou sekretářkou.
- Divadelní společnost HÁTA
- KD Horažďovice

středa 13. ledna

19:00 hod. – **FANTASTICKÁ ŽENA**

- Současná komedie úspěšného kanadského autora Norma Fostera, jejíž zápletka se točí kolem seznamu vlastností, které by měla mít ideální partnerka.
- Žižkovské divadlo Jára Cimrmana
- KD Horažďovice

úterý 18. února

19:00 hod. – **BOSS BABIŠ**

- Divadelní dramatizace jedné z nejprodávanějších knih snad nejznámějšího současného českého novináře Jaroslava Kmenty.
- Divadlo RePublika
- KD Horažďovice

úterý 23. února

19:00 hod. – **CAVEMAN**

- Slavná one man show o tom, co dělá muže mužem a ženu ženou, o rozdílech mezi námi, o lásce, partnerství a vtipně utajených kvalitách obou pohlaví.
- hrají Jan Holík / Jakub Slach
- KD Horažďovice

CHANOVICE

pátek 1. ledna

NOVOROČNÍ VYHLÍDKA Z CHANOVICKÉ ROZHLEDNY

- Obec Chanovice

sobota 9. ledna

09:00 hod. – **PĚŠÍ POCHOD K UCTĚNÍ A ZACHOVÁNÍ PŘÍRODY A ŽIVOTA V POŠUMAVÍ**

- prezenze na zámku Chanovice

PF 2021

Všem spoluobčanům
přejeme krásné prožití
svátků vánočních.
Klidný a úspěšný vstup
do nového roku 2021.

NAŠE VESNICE
Svěradice

Vydává obecní úřad ve Svěradicích.

K tisku připravuje redakční rada ve složení:

šéfredaktor: Václav Dušek

redaktoři: Blanka Vlčková, Petr Löffelman

spolupráce: Ing. Andrea Cejnarová, Ph.D. (editace),

Mgr. Petr Jechort (jazyková korektura), Jindřiška Doláková,

Ing. Marie Šulcová, Václav Strolený, Josef Smitka ml.

tisk: SV, spol. s r. o., počet výtisků: 200 ks; neprodejné